

2. neděle velikonočního období – 27. dubna 2014

čtení: Fp 3,7-14

kázání:

„Toto spasení hledali a po něm se ptali proroci, kteří prorokovali o milosti, která je vám připravena.“ (1Pt 1,10) Smíme být svědky naplnění toho, co jiní jen očekávali. Buď nápomocn tomu, náš Pane, ať ke spáse a mislosti v tobě nám připravené upneme cele svou nadějí.

Iz 40,31

Kdypak jste, sestry a bratři, naposledy běželi? Opravdu běželi, s plným nasazením. Až tak, že se člověku zdá, že mu plíce vyskočí ven z těla, na zem, pod nohy. Až do umdlení, až k tomu, že člověk padne únavou. Já snad naposledy někdy na vojně. A nevzpomínám na to rád. Bylo nás tehdy víc jinochů, co se sotva potáceli, klopýtali, mysleli si, že je s nimi konec.

A tak když o běhu, o takovémhle běhu až k pokraji sil, píše prorok Izaiáš a taky apoštol Pavel, nevybavují se mi úplně příjemné vzpomínky. Ovšem na druhou stranu tím ten jejich obraz, to několika slovné podobenství získává pro mne silnou vypovídací hodnotu.

Pro apoštola Pavla je takovým během jeho nový život poté, co poznal a přijal Krista. A prorok Izaiáš podobně vyjádří, že jako běh je život těch, kdo doufají v Hospodina. Tedy víra, žitá víra, to je něco jako běžecký závod, vytrvalostní běh, při kterém si člověk sáhne až na dno svých sil. Kdy běží tak říkajíc nadoraz, kdy se jde až na dřev, kdy se ukáže, co v člověku doopravdy je.

Pro mnohé to nemusí být vůbec lákavý obraz. Představa, že by měli podstoupit takové vypětí, jít do něčeho s takovým sebezapřením, s výhledem k tomu, že se vydají do posledního kousíčku sil, taková představa povede rovnou k odmítnutí. Ne, tohle neberu. Pokud to má vypadat tak, nechci doufat v Hospodina, nechci mít Ježíše jako svého Pána.

Je ovšem omyl si myslet, že když člověk odmítne víru, pak se vyhne těmto následkům. Stačí se podívat kolem sebe. Kolik uštvaných, schvácených, a to nejen obrazně, ale doslova uštvaných, tempo doby marně stíhajících lidí kolem sebe můžeme vidět. Nejsou věřící, a přeci životem sotva klopýtají, nestíhají, uhánějí zběsilým tempem kdo ví za čím. A nejednou marně, vyhlížený cíl ne a ne dosáhnout, toužebně čekané uspokojení proklouzne mezi prsty.

Prorok a apoštol vědí, že ani víra nezmění život v procházku růžovým sadem. Mají mnoho vlastních zkušeností s těžkostmi, které běh života věřícího člověka provázejí. Ale na druhou stranu mají také mnoho zkušeností s tím, co víra přináší, co umožňuje, jak posiluje, dodává novou energii ze zdroje, který jen víra otevírá, totiž od Boha.

„Kdo skládají nadějí v Hospodina, nabývají nové síly, vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.“

Jak tohle funguje? Jak je to vůbec možné? To si musí člověk zkrátka zkusit, prožít si to na vlastní kůži. A pak může, podobně jako apoštol Pavel, vydat o tom přesnější svědectví. To, co nazýváme někdy nový život v Kristu, život posvěcený Duchem svatým, nebo život víry, může mít podle Pavla následující podobu:

Na mnoha věcech, na kterých mu dříve záleželo, které pokládal za nezbytné, za podstatné, na těch mu ve srovnání s Kristem záležen přestalo. Dokázal se jich vzdát, nelpěl na nich. Víra v Krista jej osvobodila od mnoha skutečností, které se při pohledu zpátky ukazují jako zátěž, jako zbytečný náklad, který s sebou vláčel a táhnul. Když jsem získal Krista, to vše jsem dokázal opustit, ze sebe složit, odhodit to. A stejně jako když člověk ze zad shodí těžký batoh, je mu najednou, jakoby se vznášel, v mžiku má mnohem víc sil. „Nabývají nové síly, vznášejí se jako orlové.“

Kdo doufají v Hospodina, nalézají ulehčení v tom, že neulpívají na mnohém, co je pro člověka zbytečným závažím. Tak Hospodin dodává síly, že umožňuje vidět věci nově a přestat na nich lpět.

Ale také posiluje. Bůh posiluje v onom obrazně řečeno běhu. Dodává síly výhledem k odměně, k ceně pro běžce. Tou cenou není nic jiného než Kristus, než sounáležitost s Kristem a účast na jeho příběhu. Jako svůj cíl tak Pavel předestře „účast na Božím povolání v Kristu Ježíši.“

Žádná, možná očekávaná, spekulace o tom, co bude po smrti, jak to vypadá v nebi, co nás tam čeká. Copak tohle někdo ví? Neví. A tak si to i apoštol odpustí. A nechá zaznít úplně prostě

vyjádření: Odměnou je mi už účast na Božím povolání v Kristu Ježíši. Teď a tady na zemi je odměnou pro víru vědomí, že děláme to, k čemu jsme Bohem povoláni. Většinou asi dobře víme či přinejmenším tušíme, co dělal a jak žil apoštol Pavel. To, že směl být šířitelem evangelia a budovatelem mnoha sborů, mnoha místních církví, to považoval už za svou odměnu, za cenu, za vyznamenání.

Je to jiné uvažování, než jakého jsme povětšinou schopni my. Považovat si toho, že jsme v církvi, brát to jako posilu k běhu bez únavy a k vykračování si bez umdlení by nám možná prospělo. V naději, že Hospodin posiluje, dodává novu energii, snímá zbytečnou zátěž. Tohle promýšlet a hledat, jak v Kristu nově žít, k tomu jsme prorockým a apoštolským svědectvím zváni.

Amen